

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 99.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411866721968/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

stærkere Luftning, om end da de vekslende Vinde stundum truede hans Skib med Undergang?

Kunde Han derimod vælge mellem en stærkere omspringende, og en sagtere, staaende Vind, da var Valget ikke tvivlsomt. Men kan Jeg det?

Naar min Kærlighed var undertrykt, da stod Jeg uden nogen Berørelsespunkt ved min Side, og Jeg maatte leve af Mig selv. Var her en Pige, Jeg, uden at elske, dog kunde slutte Mig til med Velbehag, da føler Jeg Kraft til at kunne dække den ulyksalige Ild, der raser i min Barm, saaledes at kun enkelte Gnister vilde stundum kunne fremkæmpe sig til hastig Død i den ubrændbare Luft, men saalænge det ikke kan ske, er det Mig umuligt at arbejde paa min Frihed med stadig Haand. Mine Kampe vare hidtil kun vilde Opbrusninger, overnaturlige Anspændelser af min hele Kraft, der efterlode en Slaphed og Svækkelse, som nødvendig maatte tilintetgøre den erhvervede Sejer.

Men den Pige, der skulde kunne helbrede Mig, maatte med takkeligt Udvortes forbinde Godhed og Aandsgænnelse, om ikke i højere, saa dog ej heller i stort ringere Grad end min Herskerinde, paa det Sammenligningen, som var uundgaaelig, ej skulde forvandle Hende i mit Øje til et Intet. Hun maatte desuden have to Fortrin, hvorved Hun ubetinget vandt, Hun maatte være sødelig, og elske Mig. — Var dette sidste Tilfældet, da vilde Hun med mindre Fortrin, naar Aanden ej var den slettest udstyrede, snart vorde Mig dyrebaer, og vilde Hun, som Jeg evig tilbeder, da være menneskekærlig nok til, efterhaanden som hint Baand knyttedes, at opløse det, der fængsler Mig til Hende, saavidt det stod i Hendes Magt, da kunde Jeg endnu selv her, ikke blive lykkelig, men vinde Ro.

Vilde Hun derimod enten fordobbe sin Æmhed, eller var paa engang kold, da kunde Jeg ikke løsrive Mig, derom overbevise baade min Erfaring og Følelse mig.

Borte herfra kunde Jeg helbredes — saaledes som en til Døden syg kan — ved Sluttelse til Videnskaber og Venneomgang. Her er det umuligt, thi saasnart Hun med sit livsalige Smil og sit kaldeende Øje stiller sig ved Videnskabernes Side, da svinder deres Pragt, og de staa som afpillede Benrade, kun Genstande for min Spot. Venner kan Jeg her ej have, thi i enhver Mand ser Jeg en Medbejler til min Elskedes Gunst.